

אברהם הוס: הבחנות

המלים הגדולות עושות את שלהן.
והן משפרות פנין.
אף עדין
לא נעקדנו בחבליהן.

עדין נותר המבט הבוהן.
לא נעלמו עוד כליל מטנוח־העין
(כי זוכרים אנחנו ספור על הכל וקין.
לכן!)

יחף

הבטחון העצמי הטוב
מצמיד סליה גבוהה לנעל,
ואפשר להרחיב את השעל
ואפשר להלך ברחוב

ולזקף
ראש, הנשא על
צנארו של בעל
יזמה ומעוף!

אשרי המאיר קשה־וכבד
במהיר—וקל—ורוחף
ונצב כגד

בנחשול הסוחף
של רגעי המעת־לעת.
לבי לבי ליחה.

ההבקות (שזה דרךן
לנסות ולהתחמק מיד
בשעת מבחן,

להתיצב בצד
בראש מרפן)
בין טוב מחלט ורע מחלט.